

Xerrades entre amics

Vicens: Amic Pere, què et passa?

Pere: Amic Vicens, me'n vaig a casa, que m'hauré de ficar al llit.

Vicens: I doncs?

Pere: No vulguis saber-ho!

Vicens: Caram... Que no et trobes bé?

Pere: Qui ho sap!

Vicens: Però, explica't, que m'intriga

Pere: Més m'han intrigat a mi.

Pensa que el cor em fa figa pel que acabo de sentir.

Vicens: Però, digues!

Pere: Quina cosa!

Això no té cap ni peus.

Vicens: És una desgràcia grossa?

Pere: Com que sí no ho veus, no ho creus.

Vicens: I què has vist?

Pere: UNA FAMÍLIA.

Vicens: I això et fa tanta por?

És rara?

Pere: Més que Brasilial

Vicens: Què és el que tant t'esvera?

Pere: Doncs, que d'estranya manera estan contents del que fan.

Vicens: Tenen fills, els teus mics?

Pere: Tenen un noi i una noia.

I a fe que són bona gent;

a més de joves, són eixerits, no es prenen res malament, i tots dos són una joia.

Vicens: Treballen?

Pere: Fan el que poden, estudien i ajuden a casa, però el que és més sorprenent és que sempre, en tot moment, amb el somriure a la cara.

Vicens: I per Nadal, com es porten aquests fills tan exemplars?

Pere: Tant el noi com al germana sense excuses per marxar, contents i de bona gana, es queden per celebrar com Déu mana la tradició familiar.

Vicens: Ara comprenc ta estranyesa Em deixes bocabadat!

Pere: És que d'aquesta família tan normal en temps passats en queden pocs avui dia. I és una estranya raresa.

Vicens: Pere, tens tota la raó.

Abans, la gent seguia la norma ara es viu d'una altra forma. I tothom va pel seu cantó

VÍCTOR B.

REFERENTE AL PAN

NOTICIAS DE POCA MONTA DEL PAN FRANCÉS (de La Vanguardia)

Azorín casi nunca sonreía. Ni aun teniendo a veces motivos para hacerlo. Así pues, en su inexpresivo rostro, en su cara de gentleman inglés saturado de "spleen" ningún síntoma de sonrisa podía ser descubierto cuando llegó a París en 1936, movido por el irreprimible instinto de conservación. Iniciaba Azorín, al descender desde el tren al andén de la "gare" d'Orsay, comenzaba su más larga estancia en la capital del mundo.

Nos ha legado don José Martínez Ruiz Azorín su bellissimo libro "Españoles en París". Había en él, por lo menudo, de sus nuevos días parisinos. Retendrá de aquellos días la costumbre, el hábito de permanecer durante horas enteras sentado en algún banco de alguna estación de ferrocarril metropolitano. Permanece impassible, sin mover músculo, observa, toma mentales notas de los que contempla, las idas y venidas de los viajeros, todos ellos apresurados y cada cual con su circunstancia y preocupación.

Azorín compra cada mañana el PAN para el día, "notre pain quotidien". Le gusta el "pequeño filósofo" el PAN francés. Esas prolongadas barras de PAN para portarlas cuales los franceses utilizan unas alargadas cestas en las que colocan con cariño ese buen PAN FRANCÉS.

VÍCTOR B.